

[K. B. Andersen.]

følelsen af den gældende lov af 1949, indføjjet en mulighed for forældrene for at få gennemført ordningen med skolenævn. I praksis har skolenævnene desværre ikke fået den betydning, som mange af os vel havde håbet de ville få; det viser også de i bemærkningerne anførte tal. Hvad grunden kan være, er ikke let at sige. Det skyldes ikke mangel på interesse fra forældrenes side over for skolens problemer — jeg ved af egen erfaring, at det ikke er svært at samle forældre til møder på skolen om skolespørgsmål — men kendsgerningen er altså, at nævninstitutionen ikke har fået den placering, som dens tilhængere havde håbet i 1949 og stadig håber på.

På denne baggrund kan det måske nok siges — som også fremhævet fra forskellig side — at det er et langt skridt at tage på én gang at gå ind for skolenævn ved alle skoler i kommuner med mere end én skole. Personlig så jeg gerne, at man kunne gå så langt, men den højtærede minister ved jo også, at der er mange, som mener, at det måske vil være at forcere udviklingen længere frem, end der rigtig er basis for. Hertil kommer, at der som bekendt fra kommunalfolk advares ganske kraftigt mod en sådan udvidelse. Jeg er vidende om, at Den danske Købstadforening har udtalt sig på den advarende linje over for ministeriet. Jeg går i øvrigt ud fra, at vi i det udvalg, som bliver nedsat, får lejlighed til at gøre os bekendt med de henvendelser, ministeriet har modtaget, og de udtalelser, ministeriet har indhentet i forbindelse med revisionen.

I denne sammenhæng vil jeg gerne spørge den højtærede minister, om der ikke i forbindelse med revisionen er anledning til at se lidt på bestemmelserne angående det københavnske skolevæsens styre. Der er ikke foreslået nogen art af ændringer. Så vidt jeg har forstået, er der i Københavns skoledirektion et udbredt ønske om forskellige ændringer, bl. a. ønske om en mere præcis formulering af beføjelserne på linje med andre store skolevæsen; men det kan vi se på i udvalget i forbindelse med den i bemærkningerne omtalte henvendelse fra Københavns skoledirektion.

De foreslåede ændringer vedrørende amtskolekonsulenterne kan jeg tiltræde. Det

er rigtigt, at dette embede ikke bør være så bundet til amtets lærere, at muligheden for et frisk pust udefra i praksis næsten ikke eksisterer. Bestemmelsen om en medhjælperordning for amtskolekonsulenten må hilses velkommen. Der vil her være mulighed for at skaffe ikke alene en administrativ medhjælp, men også en medhjælp, der kan gå aktivt ind i det vigtige arbejde, der foregår i øjeblikket med at klæde den nye skolelov på og føre den blå betænkningsskisse mange forslag ud i virkeligheden.

Jeg er også enig med den højtærede minister i, at det er vigtigt at udforme bestemmelserne om særkonsulenternes betydningsfulde arbejde på en sådan måde, at der ikke bliver tale om en stat i staten. Lige så vel som det er særundervisning, det drejer sig om, lige så vel er det dog klart, at der må være det allernøjeste samarbejde mellem dette særlige undervisningsfelt og skolens øvrige arbejde og dens myndigheder.

Der er et måske i omfang lille, men i sin virkning for de børn, det angår, meget vigtigt spørgsmål, jeg gerne vil fremdrage til sidst. Det er bestemmelserne vedrørende undervisning af børn fra fjerntliggende steder — øbørnene, som vi somme tider kalder dem — og af børn, som på grund af svagelighed ikke kan gå i skole. Det er min bestemte opfattelse, at forholdene på disse felter ikke er så gode, som de burde være. Det er f. eks. ikke nok at betale undervisningen i en anden skole for et barn, hvis det bliver nødvendigt for det pågældende barn at tage ophold uden for hjemmet i skoletiden. Jeg vil gerne vende tilbage til det spørgsmål i udvalget, så vi kan sikre os, at den særlige adgang til undervisning, vi drøftede i tinget i forgårs, også kan komme til at gælde fuldt ud, hvor hindringerne består i afstand — derigennem i økonomi — eller i svagelighed. Både for de fjerntboende og for de svagelige børns undervisning gælder i øvrigt dårligere refusionsbestemmelser end for anden undervisning, nemlig kun en tredjedel eller halvdelen imod de 85 pct., der ellers er den almindelige lønandel. Men da det ikke er et spørgsmål med mange penge i, håber jeg, den højtærede undervisningsminister vil stille sig forstående over for en tilbunds-gående løsning.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit